

פרש על הגדה של פשת, „אלון בכות“ הספד על המלבאים, „יסודי העיקרים“ באורים על התורה לפי ספר העיקרים של ר' יוסף אלבו על בראשית שמות ויקרא, „תשובה מהרייד“ על ארבע חלקי שלחן ערוד, ועוד ספרים אחדים. ספרו האחרון שראה אור הדפס הוי „יסודי הדת“ המכיל מחקרים על ערך המנהגים ועל מעלה הפוטיטים אשר נדפס סמוך לפטירתו בירושלים תרע"ו, מקום מנוחתו האחרון לאחר עולמו סמוך לכך מרוסיה לארץ ישראל. ספריו היו חשובים בעיני גדולי דורנו, כמה מהם מופיעים בהסכמתיהם בספריו ביניהם, המלבאים, ר' חיים חזקיהו מדיני (בעל השדי חמד), ר' יצחק מקובנה, הנצ"ב מולוזין, והרב ריינס.

עמד בקשרי מכתבים עם השר משה מונטיפיורי שהיה שולח לו כספים לחלק לצדקה, וכשהשר הדגול הזה הלך לעולמו חיבר הספד עליו בשם „אבל משה“. בין התומכים להדפסת ספריו נמנו בני משפחת פוליאקוב הידועה ברוסיה (שני האחים יעקב ואלייזור).

רבי יצחק ווינוגראד

נולד חרי"א בפינסק לאביו הג"ר חיים. למד בישיבת וולוזין הצעיר בהתמדתו ובכשרונו המופלאים, עלה לארץ ישראל תרמ"ד. אחרי מאץ רב שנמשך שניםיים מייסד ישיבה גדולה בירושלים בהסכמה גאנני רוסיה בשם „תורת חיים“ שהוקמה במסירות נפש גדולה. ישיבה זו הייתה מהגדולות בעולם. מספר תלמידיה הגיע למאות, ביניהם אברכים גדולי תורה מצוינים. נבנה בגין גדול ומפואר לישיבה בסמוך לכוטל המערבי, והחזקתה עלה לעשרות אלפיים לשנה. נשיאה היו הגאון רבי חיים סלובייציק אב"ד בריסק דליטה, ור' יעקב שלמה זלמן ליבשיץ מנכבי הקהילה הותיקה הנ"ל. (לפי „אהלי שם“).

רבי יצחק ניסנבוים

נולד בשנת תרכ"ט בבוברויסק, בשנת תרמ"ד הגיע לוולוזין והיה תלמידו של הנצ"ב. השתתף כחבר פעיל באגודה „נצח ישראל“ שפעלה בישיבה כחווב ציון נלהב. בשנת תרג"ד היה למזכירו של הרב רבי שמואל מוהוליבר זצ"ל ועזר לו בפטיולו הענפה.

פעילותו למען ארץ ישראל הייתה מסכת רצופה של אהבת העם והארץ להם תרם מאוצר ידיעותיו וגדולתו כהוגה דעתן מחבר ספרים ומוסות בסוגיות שונות של היהדות שעמדו על הפרק. הודות לכך זכה למקום כבוד בין ההוגים היוצאים העושים והמעשים של היהדות הדתית בדור האחרון.